

„Olimpismul este o doctrină a fraternității dintre trup și suflet”

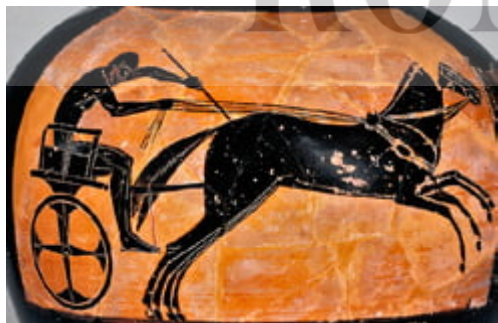
(Pierre de Coubertin)

Pierre de
Coubertin

Jocurile de la Olympia reprezintă o sinteză a tradițiilor unor popoare orientale peste care s-au suprapus și s-au impus tradiții și manifestări prezente în mitologia regatelor grecești. Vechea Eladă a întrupat în jocurile sale olimpice tot ceea ce a fost mai reprezentativ, mai civilizat în viața sportivă a Antichității, transformându-le într-o instituție reprezentativă a lumii.

La acest popor, încă din timpurile homerice, s-a creat primordialitatea gimnasticii în fața utilitarului exercițiilor fizice și a practicilor tehnico-aplicative, educația fizică îndepărtându-se definitiv de finalitatea militară-inițială, pentru a se orienta spre spiritul dezinteresat, spre competiții și performanțe. Jocurile olimpice, pătrunzând în Europa, s-au făcut cunoscute ca tehnici și metodici ale unor ramuri și probe sportive în sensul modern al termenilor.

Jocurile Olimpice celebrate din 4 în 4 ani, numai vara și închinată lui Zeus, în sanctuarul acestuia, erau cele mai frumoase dintre marile serbări ale grecilor antici, atestate documentar, pentru prima oară, în 776 î.e.n. la Olympia, în Grecia, și s-a desfășurat până în anul 394, când, Teodosie cel Mare, a hotărât suprimarea Jocurilor olimpice, ca fiind o manifestare a păgânismului, ce pângărește creștinismul.

După 1500 de ani de întrerupere, în 1896, la Atena, au fost reluate Jocurile Olimpice, Reconstituirea acestui eveniment sportiv s-a datorat francezului Pierre de Coubertin, ilustru pedagog francez care a avut inițiativa de a reîncepe organizarea jocurilor olimpice.

Astfel, în anul 1894, se organizează la Paris, în celebrul centru universitar Sorbona, un congres care să ia în discuție „ideea olimpică” a lui Coubertin. Au participat 79 de delegații, reprezentând 14 state. Congresul a aprobat atunci (23 iunie 1894) reluarea Jocurilor olimpice, stabilind ceremonialul care va trebui să marcheze deschiderea și închiderea Jocurilor olimpice, flacăra olimpică rămânând până astăzi deviza olimpică. S-a aprobat drapelul olimpic, de culoare albă, având în centru cinci cercuri (albastru, galben, negru, verde, roșu) înălțuite simbolizând unitatea întregii lumi.

Poetul Jean Sticard a citit, cu această ocazie, în fața participanților, o odă închinată Jocurilor olimpice, iar un cor a interpretat „Imn pentru Apollo”, de Gabriel Fauré.

Tot la Congres s-a decis și constituirea Comitetului Internațional Olimpic (C.I.O.)

În România, Comitetul Olimpic a luat ființă în anul 1914 și a fost recunoscut de către C.I.O. în același an, dar trebuie amintit faptul că încă din 1899, George Bibescu, a fost cooptat printre membrii C.I.O.

Pe lângă disciplinele sportive care se puteau practica în sezonul de vară, încep să se dezvolte și sporturile de iarnă. Primele Jocuri olimpice de iarnă au fost celebrate la Chamonix, în Franța, în 1924. Olimpismul românesc a marcat un secol de când flacăra s-a aprins consecvent în cadrul mișcării olimpice internaționale.

Sportul românesc are deja o tradiție bogată și reprezentanți cu renume mondial, el constituind de-a lungul timpului un motiv bine întemeiat, de mândrie, pentru poporul român.

Într-un secol de olimpism, în care a participat la 19 ediții ale Jocurilor Olimpice de vară și 20 de ediții ale Jocurilor olimpice de iarnă, România și-a adjudecat 302 de medalii olimpice (88 de aur, 94 de argint și 120 de bronz), cea mai bună clasare în ierarhia pe medalii fiind stabilită la Jocurile Olimpice de la Los Angeles, în anul 1984, atunci Echipa Olimpică a cucerit 53 de medalii.

Principii fundamentale ale Olimpismului

1. Olimpismul este o filozofie a vieții, exaltând și combinând într-un ansamblu echilibrat calitățile corpului, voinței și spiritului. Asociind sportul culturii și educației, Olimpismul se vrea creatorul unui stil de viață bazat pe bucuria aflată în efort, pe valoarea educativă a bunului exemplu și a respectului față de principiile etice fundamentale universale.

2. Scopul Olimpismului este de a pune sportul în slujba dezvoltării armonioase a omului în vederea promovării unei societăți pașnice, preocupate de păstrarea demnității umane.

3. Mișcarea Olimpică este acțiunea concentrată, organizată, universală și permanentă, exercitată sub autoritatea supremă a C.I.O., a tuturor indivizilor și entităților inspirate de valorile Olimpismului. Ea se extinde pe cinci continente. Acesta atinge punctul culminant cu ocazia reunirii sportivilor lumii la marele festival al spiritului reprezentat de Jocurile Olimpice. Simbolul său este constituit din cinci cercuri înlănțuite.

4. Practicarea sportului este un drept al omului, orice individ trebuie să aibă posibilitatea de a practica sportul fără nici un fel de discriminare și în spirit olimpic, care presupune înțelegerea reciprocă, spirit de prietenie, solidaritate și fair-play. Organizarea, administrarea și gestionarea sportului trebuie să fie controlate de către organizații sportive independente.

5. Orice formă de discriminare față de o țară sau o persoană din considerente de rasă, religie, politică, sex, sau altele, este incompatibilă cu apartenența la Mișcarea Olimpică.

6. Apartenența la Mișcarea Olimpică cere respectarea Cartei Olimpice și recunoscută de către C.I.O.(Comitetul Internațional Olimpic).

Scopul Mișcării Olimpice este de a contribui la construcția unei lumi mai bune și pașnice, educând tineretul prin intermediul practicării sportului în acord cu Olimpismul și valorile sale.

(sursa: „Sportul și turismul“, Ed. Ion Creangă, 1983; internet)